

77

"รอบแรกของกลุ่มเจ็ด อื่นคือจางจากยอดเขาอึ้งปั้งพบกับจู่จู่จากยอดเขาอึ้งปั้ง!"

จู่จู่ยืนอยู่บนเวที มองอิ่นจื่อจางที่ยืนอยู่ตรงข้ามอย่างหน้าม่อม คอดอก ไม่รู้ว่าควรดีใจหรือควรกลัวใจดี

หากขอยอมแพ้ อิ่นจื่อจางยอมจะไม่ทำให้นางลำบากใจแน่นอน เดิมตั้งใจจะลองสู้ดูสักตั้งเพราะนางเอาของวิเศษสองชิ้นจากอาจารย์ รวมถึงยันต์สิบแผ่นจากศิษย์พี่ใหญ่มาแล้ว ผลคือรอบแรกขึ้นเวทีมาก็ต้องขอยอมแพ้เสียนี้ นางละลายต่อคนทั้งสองนัก

ไหนผู้ตัดสินดันมาจับได้ชื่อพวกนางเล่า ต้องมีแผนร้ายอยู่แน่!

จู่จู่คิดฟุ้งซ่านไปเรื่อย รอเพียงผู้ตัดสินขึ้นเวทีประกาศเริ่มการประลองนางก็จะขอยอมแพ้ลงจากเวทีทันที

เหล่าศิษย์ที่มุงดูอยู่ล่างเวทีรู้สึกว่าการประลองรอบนี้ไม่น่าสนใจ

ภาพหลังสะพานมรุตี 2

เอาเสียเลย ผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดพบกับผู้ที่อ่อนด้อยที่สุดจะยังมีอะไรให้สู้
คนไม่น้อยจึงเลื่อนสายตาไปยังเวทีประลองสองแห่งที่อยู่ใกล้ๆ

ผู้ตัดสินกระแอมไอแห้งๆ ที่หนึ่ง ก่อนมองจุฬพลางถามด้วยเจตนาดี
"พวกเจ้า...มีใครจะขอยอมแพ้หรือไม่"

จุฬกำลังจะเปิดปากพูด พลันได้ยินคนพูดขึ้นจากฝั่งตรงข้าม "มี!
ข้าขอยอมแพ้!"

น้ำเสียงเย็นชาฟังดูคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก

จุฬเงยหน้าขึ้นด้วยความงุนงง เห็นอินจื่อจางโค้งคำนับต่ำตาม
ธรรมเนียมการถอนตัวที่มีบนเวทีประลองด้วยสีหน้าราบเรียบ จากนั้นก็
ยัดตัวตรงเดินลงจากเวทีไป

จุฬยืนเช่อกอยู่บนเวที รู้สึกว่าภูเขาไท่ซานถล่มลงต่อหน้าคงเป็นเช่นนั้น
นี่เอง

ยอมแพ้!?

อินจื่อจางขอยอมแพ้!?

อินจื่อจางถึงกับโค้งตัวขอยอมแพ้กับนางต่อหน้าผู้คน!?

ครั้นผู้ชมด้านล่างเวทีรู้สึกตัวก็พากันส่งเสียงแข็งแซ่! ผู้ที่มีปฏิกิริยา
ตอบสนองฉับไวเข้าใจอย่างรวดเร็ว เมื่อวานชูจึงได้บอกว่าถ้าจุฬแพ้ติดต่อกัน
ทั้งรอบคัดเลือก รอบรองชนะเลิศ ก็จะใช้เรื่องนี้เป็นเหตุผลในการไล่
จุฬออกจากสำนัก ด้านรอบคัดเลือกแม้จะชนะได้ไม่สวยงามแต่ก็นับว่า
ผ่านมาได้ รอบรองชนะเลิศวันนี้อินจื่อจางเป็นฝ่ายขอยอมแพ้ เท่ากับว่า
จุฬชนะโดยไม่ต้องประลองไปหนึ่งครั้ง เหตุผลว่า 'แพ้ติดต่อกัน' นี้จึงใช้
ไม่ได้แล้ว

เหล่าคนบนแท่นเวทีตรงกลางที่จับตามองสถานการณ์ทางด้านนี้ มาตลอดเห็นตอนจบที่เห็นความคาดหมายอย่างใหญ่หลวงนี้แล้วก็มี สีหน้าแตกต่างกันไป โหยวเขียนเร็นที่มีฐานะเป็นอาจารย์ของผู้แพ้ขึ้นไป ยังทิศทางของอินจื่อจางก่อนพูดขึ้นอย่างแค้นใจเหลือกมีอาจหลอมเป็น เหล็กกล้า "จะ...เจ้า...เจ้าเด็กนี้...เฮ้อ!"

ใจเขาอยากให้อินจื่อจางชนะรวด ได้รับตำแหน่งอันดับหนึ่งของ งานประลองใหญ่ให้เป็นที่ลือลั่น เป็นหน้าเป็นตาให้กับตน ไม่คิดเลยว่า อีกฝ่ายจะแพ่ตั้งแต่รอบแรก แถมยังแพ่ได้ชวบนงนัก

แม้ว่าเมื่อคิดให้ลึกลงไป การกระทำนี้ของอินจื่อจางอาจจะสามารถ พลิกสถานการณ์ ทำให้เจิ้งเจวียนศิษย์อาจารย์อยู่ในสำนักต่อไปได้อย่าง ถูกต้องชอบธรรม เป็นเรื่องดีใหญ่หลวงต่อสำนักเชิงจื่อ หากแต่พอเขา คิดถึงว่าก่อนหน้านี้นักศิษย์ไม่กี่คนของตนไม่มีใครที่ไม่ได้รับตำแหน่ง อันดับหนึ่งในงานประลองใหญ่ของศิษย์ชั้นนอกโดยการคว่ำชัยชนะรวด เลย แต่ศิษย์ที่ภูมิใจที่สุดและเป็นความหวังใหญ่ที่สุดในชีวิตดันมาทำพัง เสียอย่างนี้ ก็รู้สึกยากจะทำใจ

อาจารย์ฝ่ายผู้ชนะมองอินจื่อจาง แต่กลับมีสีหน้าใจลอยดูเฉยๆกัน เขาคล้ายว่ามองเห็นตัวเองในสมัยก่อนจากตัวอินจื่อจาง เกิดมายากจนต่ำต้อย แต่มีสติปัญญาล้ำเลิศ ทั้งยังหยิ่งยโสไม่ยอมใคร อินจื่อจางสามารถละทิ้ง เกียรติยศและวางศักดิ์ศรีลง ก้มหัวขอยอมแพ่ต่อหน้าผู้คนเพื่อจู่ได้ แล้ว ตนเล่า

มิน่า 'นาง' ถึงได้ฝากฝังจู่ไว้กับเขา...

ครั้นจู่อ๊วและพวกจึงลี้ภัยกับเจิ้งฟาที่กระจำงในต้นสายปลายเหตุก็พา

กันยิ้มออกมา ส่วนชูจิงกล่าวแนะนำกับชื่อเขียนไท่ด้วยท่าที่ขอบกล "ผู้ที่ขอยอมแพ้เมื่อคุณนี่ก็คือศิษย์เอกที่ปรมาจารย์ไหวยอมรับไว้เมื่อปีกลาย ก่อนการประลองปรมาจารย์ไหวยังประกาศลั่นว่าศิษย์ผู้นี้ก็จะชนะรวดคว่ำตำแหน่งอันดับหนึ่งด้วยเช่นกัน คิดไม่ถึงว่าจะยอมแพ้ทั้งที่ยังไม่สู้หึๆ! ช่างน่าสนุกเสียนี้กระไร"

ไหวยเขียนเร็นถึงลงดาจ้องเขาด้วยความโกรธ ชูจิงนึกถึงว่าคราวนี้ ล่วงเกินทั้งคู่อวี เจิ้งเฉวียน รวมถึงไหวยเขียนเร็นถึงที่สุดแล้วจึงยอมไม่ยอม ถอยให้อีก เขายิ้มเย็นในใจ...คิดว่าทำเช่นนี้จะสามารถปกป้องเด็กสาวหน้า เหม็นนั้นและทำให้เจิ้งเฉวียนอยู่ที่นี้ต่อไปได้หรือไร อีกเดี๋ยวพอเด็กสาวนั้น ตายอยู่ลางเวที่ประลอง ดูซิว่าพวกเจ้าจะยังยิ้มออกมาได้อย่างไรอีก!

จู่เดินลงจากเวทีอย่างสับสนงงวย ตีฉานซึ่งที่มาชมการประลอง คว่ำตัวนางไว้ก่อนหัวเราะรำพลางว่า "เก่งนี่! ศิษย์น้องเล็ก เจ้าสามารถ ทำให้เจ้าเด็กนั้นขอยอมแพ้ต่อหน้าผู้คนได้ บิดาจะยอมรับศิษย์น้องหญิง อย่างเจ้า ต่อไปหากใครในสำนักเชิงจี้กัลล่าหาเรื่องกลั่นแกล้งเจ้าก็เท่ากับ หาเรื่องบิดา!"

"อัจฉริยะอันดับหนึ่งของสำนักเชิงจี้ฉบับแต่ก่อตั้งมาอะไรกัน ที่แท้ ก็เป็นแค่พวกแพ่ตั้งแต่ยังไม่ได้สู้ไว้ประโยชน์ยิ่งกว่าตัวไว้ประโยชน์เสียอีก! ฮ่าๆ! ยังมีหน้ามาพูดว่าจะชนะรวดคว่ำตำแหน่งอันดับหนึ่งของงานประลองใหญ่อีก น่าขันสิ้นดี!" เสียงหัวเราะของชูหลังเสียดแหลมจนราวกับเหล็ก หมดเจาะแทงเข้าหูจู่จู่ก็มีปาน

ตีฉานซึ่งขมวดคิ้วก่อนพูดด้วยโทสะ "แม่ไก่ที่เหน้แหกปากร้องได้ ระคายหูโดยแท้!"

ซูหลังถูกเขาทำเอาโมโหจนใบหน้างามแดงเถือก หากแต่ที่ฉานซังที่เบื้องหน้ามีตบะชั้นสร้างฐานของแท้ มีศักดิ์เป็นอาจารย์อาของนาง แค่สะบัดมือที่เดียวก็ชัตนางจนหมอบได้เป็นแปดหนลืบหนแล้ว ท่านปู่ทวดซูจึงไม่ได้อยู่ข้างกายนาง นางไหนเลยจะกล้ากำเริบเสิบसान

ที่ฉานซังหันหน้ากลับไปมองนางปราดหนึ่งก่อนแค่นเสียงพูดว่า "หน้าตาก็ใช้ได้ แต่ใจนอยยังน้อยก็ทำตัวเหมือนแม่มาแย่งเสียแล้ว"

ซูหลังถูกวาจาบาดลึกของเขาทำเอาโมโหจนลมแทบจับ หานเฮียงที่อยู่ด้านข้างก็ไม่กล้าลวงเกินที่ฉานซังเช่นเดียวกัน ได้แต่ยิ้มเย็นพลางพูดกับจู่จู่ว่า "เจ้าอธิษฐานขอพรเสียก็แล้วกันว่าอย่าจับได้เข้าเป็นคู่ประลอง! ฮีๆ อินจื่อจางถึงกับขอยอมแพ้ให้เจ้าก็เท่ากับยอมรับว่าเทียบกับตัวไร้ประโยชน์ที่ตบะต่ำเตี้ยที่สุดไม่ได้ ดูซิว่าวันหน้าเขาจะสู้น้ำผู้ร่วมสำนักได้อย่างไร!"

ที่ฉานซังเห็นอินจื่อจางชัตลูกตาเป็นการส่วนตัว แต่ไม่ได้หมายความว่า จะยอมให้คนนอกมาหยามศิษย์น้องของตนได้ เขาเหลืออกตาทั้งสองเท้าสะเอวพลางว่า "เจ้าเด็กหน้าเหม็น แน่จริงก็ไปสู้กับอินจื่อจางเองเลยสิ ถ้าเจ้าประคองตัวรอดมาได้ บิดาก็ไค้งค่านับขอยอมแพ้ให้เจ้าเช่นกัน อย่างเจ้าจะเป็นตัวอะไรได้! ฤย!"

หานเฮียงถูกเขาตะคอกใส่ก็ไม่กล้าพูดมากอีก ดิ่งตัวซูหลังไปคุยกับบรรดาศิษย์จากยอดเขาไฉ่วหยวน วิพากษ์วิจารณ์จู่จู่อยู่ห่างๆ

"นี่ๆ เจ้าร้องให้ทำไม เจ้าชี้ิ้วพอแล้ว ยังมาร้องให้อีก อยากทำให้ข้าคลื่นเหียนตายเลยหรือไร" ที่ฉานซังเห็นจู่จู่ๆ น้ำตาไหลพรากก็ตกใจจนสะดุ้ง

"หมูโง่งง่า หมาบ้าพวกนั้นก็เห่าไปเรื่อย เจ้าจะร้องให้ทำไม" อีนจื่อจางเดินมาเหมือนคนไม่มีอะไรทำ ยื่นมือมาเขกศีรษะนางไปที่หนึ่ง จูจู่สะอื้นอีกพลางว่า "อะ... ข้าไร้ประโยชน์มากใช่หรือไม่" อีนจื่อจางถอนหายใจ "ใช่แล้ว!"
อย่าพูดตรงเพียงนี้ได้หรือไม่เล่า! ปลอดภัยสักสองสามคำนี่จะถูกเฉือนหายไปหรืออย่างไร!

จูจู่เบิกสองตาแดงก่ำกว้าง เอ่ยแย้งเสียงเบา "ข้าหลอมโอสถเป็นทำกับข้าวเป็น ทำงานบ้านเป็น..."

อีนจื่อจางเขกศีรษะนางอีกทีหนึ่งก่อนพูดอย่างอ่อนอกอ่อนใจ "เจ้ามีประโยชน์หรือไม่ก็ล้วนเป็นหมูโง่งง่าของข้า"

จูจู่หดคิ้วจุดที่เขาเขก เบะปากกลืนน้ำตา แอบตัดสินใจครั้งใหญ่ ว่า...ไม่ว่าการประลองถัดไปจะลำบากยากเข็ญมากเพียงไร นางจะต้องยืนหยัดต่อไป นางไม่ยอมให้ตัวเองกลายเป็นจุดอ่อนให้ผู้อื่นโจมตีเยาะหยันอีนจื่อจาง

บนเวทีเปลี่ยนเป็นการประลองของผู้อื่น คราวนี้จูจู่ดูอย่างตั้งใจ ตั้งใจ ทุกคนที่ขึ้นเวทีในตอนนี้อีกประเดี๋ยวอาจจะกลายเป็นคู่ต่อสู้ของนาง ในมือนางมีเพียงวัตถุเศษระดับล่างซึ่งสามารถทำการโจมตีตัวเองสองชั้นที่อาจารย์ให้มา และยันต์อีกสิบแผ่นที่ได้จากศิษย์พี่ใหญ่ การจะประลองตัวให้รอดถึงสี่รอบมิใช่เรื่องง่ายเพียงนั้น

ต้องโทษที่นางไม่เคยเอาใจใส่ ไม่เคยนำเรื่องงานประลองใหญ่ของศิษย์ชั้นนอกมาใส่ใจ มิเช่นนั้นถ้านางเตรียมตัวมาบ้างก็คงไม่ถึงขนาดสองมือว่างเปล่า ทำอะไรไม่สำเร็จสักอย่างดังเช่นยามนี้

ขณะที่จู่จูนึกหงุดหงิดเสียใจสุดแสนอยู่ในใจ การประลองรอบที่สองของนางก็มาถึง...

ผู้ตัดสินจับได้ชื่อของจู่จูนีกครั้ง "รอบที่แปดของกลุ่มที่เจ็ด จู่จูนอกจากยอชิงปั้งพบกับเจียงหย่วตั้งจากยอชิงกั้ง!"

เจียงหย่วตั้งดูเป็นคนหนุ่มอายุราวยี่สิบผู้หนึ่ง เขาหน้าม่อและมีความทรงไม่กลัวโดยธรรมชาติ จู่จูนึกของเขาได้แม่นยำ ตบะของเขาอยู่ชั้นฝึกปรือระดับเจ็ดพอดี นับว่าเป็นผู้ที่รับมือได้ค่อนข้างง่ายในกลุ่มนี้แล้ว

ถ้าเป็นตามแผนเดิมของจู่จูนึก แค่ขึ้นเวทีไปโค้งคำนับขอยอมแพ้ก็พอ เจียงหย่วตั้งผู้นี้เคยได้ยาถูกกลอนจากนางไปไม่น้อย สมควรจะไม่ทำให้นางลำบาก หากแต่ตอนนี้...นางไม่ขอยากยอมแพ้แล้ว!

ไม่ใช่เพื่อการได้อยู่ในสำนักเซ็งจื่อ และไม่ใช้เพราะกลัวทำอาจารย์ชายหน้าอีกเช่นกัน แต่เป็นเพราะว่าอินจื่อจางยอมแพ้ให้นางแล้ว

หากนางแพ้ให้ผู้อื่นส่งเดชนั้นก็เท่ากับว่าเอาหน้าของอินจื่อจางมาเหยียบย่ำบนพื้น นางไม่แสบแสร่งว่าผู้อื่นจะเหยียดหยามดูถูกนางอย่างไร แต่นางไม่อยากเห็นอินจื่อจางถูกคนหัวเราะเยาะลับหลังเพราะนาง

วัตถุประสงค์ระดับล่างสองชั้นที่อาจารย์ให้มาพอจะกล่อมแก้มรับมือผู้ฝึกตนชั้นฝึกปรือระดับหกได้ หากจะเอาชนะผู้ฝึกตนชั้นฝึกปรือระดับเจ็ดอาจจะหืดจับสักหน่อย แต่ถ้าโยนออกไปพร้อมกับยันต์สามแผ่นของศิษย์พี่ใหญ่ก็น่าจะพอไหวกระมัง

จู่จูนึกคิดคำนวณกับตัวเองในใจพลางเดินขึ้นเวทีประลองไปที่ละก้าว

ชูลงกับพวกหนานเฮิงยิ้มเยินอยู่ล่างเวที รอจู่จูนึกคนซัดกระเด็น

ตกเวทีในกระบวนท่าเดียว

ครั้นจู่จู่และเจียงโหย่วต้งต่างยืนนิ่งกันแล้ว ผู้ตัดสินข้างเวทีก็มองดูคนทั้งสองพลางนึกในใจว่า

อันจื่อจางกับเด็กสาวนางนี้เป็นศิษย์ที่ศิษย์น้องกัน ความสัมพันธ์ใกล้ชิดสนิทสนมมาแต่ไหนแต่ไร กอปรกับเจ้าสำนักและปรมาจารย์โหย่วต่างก็ประสงค์จะรั้งเจิ้งเจี๋ยเรียนศิษย์อาจารย์เอาไว้ เขายินยอมขอยอมแพ้ต่อหน้าผู้คนที่นับว่าสมเหตุสมผล ทว่าโชคเช่นนี้มีได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้นเคราะห์ดีที่วันนั้นนางชนะไปรอบหนึ่ง จึงนับว่ามีค่าชี้แจงแล้ว

หากเป็นคนอื่นได้พบกับเจียงโหย่วต้งที่มีมือค่อนข้างอ่อนคงจูดรูปขอขอบคุณสวรรค์ไปแล้ว ทว่าจู่จู่...นางกลับเป็นคนที่ไร้พลังที่สุด

ด้วยเหตุนี้ผู้ตัดสินจึงมองจู่จู่พลางเอ่ยถามด้วยเจตนาตี้อีกครั้ง "พวกเจ้า...มีใครจะขอยอมแพ้หรือไม่"

จู่จู่มือหนึ่งกุมวัตถุพิเศษสองชิ้นในแขนเสื้อ มือหนึ่งจับยันต์ไว้สามแผ่น กำลังเตรียมจะประวิเสธเจตนาตีของผู้ตัดสินด้วยท่าที่เด็ดเดี่ยวเจียงโหย่วต้งที่ฝั่งตรงข้ามกลับชิงพูดขึ้นแล้ว "มี! ข้าขอยอมแพ้!"

พูดพลางโค้งคำนับจู่จู่ด้วยความเร็วดุจฟ้าร้องไม่ทันปิดหู ก่อนหมุนตัวกลับเข็ดหน้ายี่ดอกเดินลงจากเวทีไปราวกับเป็นวีรบุรุษก็มีปานด้านล่างเวทีนอกจากศิษย์จากยอดเขาโอ่วหยวนที่มีสีหน้าเหลือเชื่อแล้วบรรดาศิษย์จากยอดเขาอื่นกลับไซโยให้ร้องขึ้นมาอย่างพร้อมเพรียงคล้ายว่ารู้กันอยู่ก่อนแล้ว

จู่จู่ยืนเซ่ออยู่บนเวทีอีกครั้ง นี่ข้ากำลังฝันอยู่หรือ

ครั้นนางเดินลงมาล่างเวทีอย่างงุนงงไม่เข้าใจ เผยก็มาต้อนรับนาง

เขายิ้มพรางกล่าวว่า "ตอนเจ้าเด็กจิงจีเหรินนั้นบอกกับข้าเมื่อเข้านี้ข้ายังไม่เชื่ออยู่บ้าง คิดไม่ถึงว่าเราจะเกลี้ยกล่อมศิษย์คนอื่นได้จริงๆ..."

อินจื่อจางกับจูลูสบตากัน เพียงไม่นานก็พอจะเข้าใจแล้ว เป็นเมื่อคืนจิงจีเหรินแอบติดต่อกับศิษย์จากแต่ละยอดเขาที่เข้าร่วมการประลองนัดแนะกันว่าหากได้เจอจูลูให้เป็นฝ่ายขอยอมแพ้ พวกเขาคงจะได้ไม่มีข้ออ้างบีบให้พวกนางศิษย์อาจารย์จากไป

จูลูเดินไปขอบคุณเจียงโหย่วต้ง เขาจึงกล่าวยิ้มๆ "ด้วยกำลังความสามารถของข้าเดิมทีก็ไม่อาจอยู่ในรายชื่อสิบอันดับแรกได้อยู่แล้ว แพ้เพิ่มขึ้นหรือแพ้น้อยลงสักรอบจะต่างอะไรกัน ศิษย์พี่หญิงไม่ต้องเกรงใจเกินไป วันหน้าลดราคาขายลูกกลอนให้ข้าสักหน่อยก็พอ..."

จูลูออกแรงพยักหน้า "ไม่มีปัญหา!"

ศิษย์คนอื่นที่อยู่ด้านข้างหัวเราะคิกคักพลางว่า "ศิษย์น้องเจียงโชคดีโดยแท้ ถ้ารอบต่อไปจับได้ชื่อข้ากับศิษย์พี่จูลูก็ดีสิ!"

มีคนพูดขึ้นอีกว่า "ศิษย์พี่จูลูวางใจได้ ศิษย์ที่อยู่ชั้นฝึกปรือระดับแปดลงมาเช่นพวกเรา นอกจากพวกยอดเขาโอ่วหยวนแล้วก็ไม่มีใครทำให้ท่านลำบากใจแน่นอน!"

ยังมีคนสัพยอกขึ้นว่า "แม้แต่ศิษย์พี่อื่นยังพ่ายแพ้อยู่ได้น้ำมือศิษย์พี่จูลูเลย ถึงพวกเราจะแพ้ก็แพ้อย่างมีเกียรติ!"

จูลูพลันรู้สึกอับอายไปทั้งกาย บางทีพวกเขาอาจจะตัดสินใจทำเช่นนี้เพราะฝีมือการหลอมโอสถของนาง บางทีในอนาคตพวกเขาอาจจะเปลี่ยนเป็นเย็นชา เห็นแก่ตัว และเลือกปฏิบัติเหมือนกับผู้ฝึกตนคนอื่น หากแต่นางจะจดจำเสียเวลานี้ไว้ให้ขึ้นใจ

งานประลองใหญ่ของสำนักครั้งนี้นางจะต้องยื่นหยัดให้ถึงที่สุด!

บนแท่นเวทีตรงกลาง พวกซุจเองก็เห็นการเคลื่อนไหวทางด้านนี้ แล้วเช่นกัน เขาตวัดตามองเจิ้งฟาผู้อาวุโสคุมยอดเขากังปี่อย่างแค้นเคือง ก่อนพูดด้วยโทสะ "ศิษย์ของยอดเขากังปี่ร่วมมือกันโกงอย่างโจ่งแจ้ง ผู้อาวุโสเจิ้งเป็นถึงผู้อาวุโสคุมยอดเขา อีกทั้งยังเป็นผู้คุมห้องลงทัณฑ์ ท่านไม่มีคำใดจะกล่าวเลยหรือ"

เจิ้งฟาผู้พูดด้วยใบหน้าไร้อารมณ์ "ในงานประลองใหญ่ของศิษย์ ชั้นนอกของสำนักเรามีข้อกำหนดไม่อนุญาตให้ศิษย์ขอยอมแพ้ด้วยหรือ หรือว่าที่สำนักหลักมีข้อกำหนดเช่นนี้"

ซุจจึงพูดไม่ออก ผ่านไปพักใหญ่ถึงได้ชี้เขากับพวกเจิ้งเฉวียนก่อนว่า "นี่...นี่พวกท่านร่วมมือกันต่อต้านยอดเขาโอ้วหยวนเช่นนั้นหรือ"

ผู้เฒ่าสำนักก็ยิ้มน้อยๆ พลางว่า "ผู้อาวุโสซุจกล่าวหนักไปแล้ว การประลองของศิษย์จากยอดเขากังปี่และยอดเขาอั้งปั้งเกี่ยวอะไรกับยอดเขาโอ้วหยวนด้วย"

ซุจจึงปรายตามองเจิ้งเฉวียนก่อนว่า "ศิษย์คนดีที่ผู้อาวุโสเจิ้งสั่งสอน ไร้ซึ่งความรู้ความสามารถ แต่กลับชนะโดยไม่ต้องสู้ ช่างมากฝีมือโดยแท้!"

เจิ้งเฉวียนพูดล่ำพองใจ "ศิษย์ของข้ารู้ความรู้ความสามารถ? ไม่ทราบว่ายาลูกกลอนที่ยอดเขาโอ้วหยวนได้รับทุกสามเดือนล้วนเป็นผู้ใดหลอมออกมา ส่วนเรื่องที่ชนะโดยไม่ต้องสู้ นั้นก็เรียกได้ว่ามีฝีมือจริงๆ การศึกษาที่ชนะโดยไม่ต้องรบนับว่าเป็นเลิศว่าการศึกทั้งปวง... กระทั่งตัวข้ายังไร้ฝีมือจะทำให้ท่านยอมจำนนโดยไม่ต้องสู้เลย แต่จู่กลับทำให้ศิษย์ที่มีตะบะสูงกว่านางเป็นฝ่ายขอยอมแพ้ได้ติดต่อกันถึงสองคน สឹครามเกิดจาก

โหดเหี้ยมแข็งแกร่งราว ระเบิดที่ระเบิดในยามปกติ เป็นลูกที่ประมือกับศิษย์ผู้นั้น ไปสองสามกระบวนถึงค่อยลงมือส่งคนลงจากเวทีไปอย่างนุ่มนวล

อีกรอบหนึ่งสู้กับศิษย์จากยอดเขาไฉ่วหยวนซึ่งตบะอยู่ในขั้นฝึกปราดระดับเก้าเช่นเดียวกับเขา การประลองเพิ่งจะประกาศให้เริ่มต้นก็ถูกเขาปล่อยค้อนน้ำแข็งดาวตกจนพเคราะห์ออกมาชัดเจนบาดเจ็บหนักลยละลายตัวตกเวที สภาพน่าเศร้าสังเวชเช่นนั้นดูท่าสิบวันครึ่งเดือนก็ยังฟื้นตัวไม่ได้ ครั้งนี้ไม่มีทางร่วมการประลองต่อไปได้แน่นอน

อันจื่อจางกับคนผู้นี้ไม่ได้มีความแค้นฝังลึกใดๆ ต่อกัน หากแต่พอคิดถึงว่าจู่จู่ยังต้องประลองอีกสองรอบ ถ้าเกิดคนเหล่านี้ยังอยู่แล้วถูกจับชื่อได้พบกับจู่จู่ เช่นนั้นผลที่ตามมาก็ไม่อยากจะคิดเลย หากทำได้เขาอยากจะขัดคนจากยอดเขาไฉ่วหยวนทั้งหมดที่อยู่กลุ่มเดียวกันให้ไม่อาจร่วมการประลองต่อไปได้เสียเดี๋ยวนี้เลยด้วยซ้ำ

จู่จู่ช็อคดีครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ในที่สุดช็อคก็หมดลง การประลองรอบที่สี่จับสลากได้ชื่อจู่จู่พบกับซู่หลังจากยอดเขาไฉ่วหยวน

ซู่หลังได้ยินผู้ตัดสินขานชื่อผู้ประลองรอบต่อไปแล้วก็ดีใจเนื้อเต้นจนแทบอยากแหงนหน้าหัวเราะรำออกมาสามที นางประเมินดูจู่จู่อย่างเปี่ยมด้วยเจตนาร้าย ก่อนพุดขึ้นด้วยเสียงที่คนทั้งหมดที่ลางเวทีจะได้ยิน "ในที่สุดเจ้าก็มาตกอยู่ใต้เงื้อมมือข้าเสียที อีกเดี๋ยวจ้เข้าขึ้นเวทีไปคุยกษาโขกหัวค้ำบ้ำข้าสิบที่ ข้าจะลองพิจารณาดูว่าจะยอมให้เจ้าขอยอมแพ้ลงจากเวทีหรือไม่! ถ้าไม่อย่างนั้น...ฮึๆ!"

จู่จู่เบือนหน้าไปมองนางปราดหนึ่งก่อนว่า "เจ้าแพ้ติดกันสามรอบแล้ว?"

ซูหลิงได้ยिनนางเอ่ยเรื่องนี้ขึ้นมา ก็อับอายจนกลายเป็นโกรธทันที
ถลิ่งตามองจู่จู่ราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

นางกับหานเอิงเป็นผู้ที่กำลังความสามารถอ่อนที่สุดในกลุ่มนี้ นอก
เหนือจากจู่ จู มีหน้าซำยังค่อนข้างอับโชค ได้พบกับศิษย์จากยอดเขาอื่น
สามารถบดิต ผลคือแพ้ววดทั้งสามรอบ ยังดีที่ผู้อื่นคร่ำเกรงในกำลังความ
สามารถของซูจึงผู้เป็นปู้ทวดของนาง ไม่กล้าลงมือกับนางหนักนัก นาง
ถึงกระโดดโลดเต้นมาได้ถึงตอนนี้

ครั้งนี้ถึงผลงานการประลองอันน่าอัปยศของตนเปรียบเทียบกับ
จู่จูที่ไม่ต้องทำอะไรสักอย่างก็ชนะมาสามรอบติด นางก็ให้แค่นจบพัน
แน่น เลือดแทบออกมาแล้ว

สำหรับความขัดแย้งที่ไม่มีหนทางประนีประนอมกันได้ พรรคนี้
จู่จูไม่เลือกที่จะสงบค้ำก้ากลืน นางจึงใจใช้สายตาแบบเดียวกับที่มองดู
ตัวปัญญาณ์มามองซูหลิงพลางพูดอย่างดูแคลน "เจ้าอยากชนะจนบ้า
ไปแล้วกระมัง"

ในสายตาของตี๋ฉานซัง จู่จูมีท่าทางนุ่มนึ่งซี้ซลาด รังแกได้ง่ายเสมอมา
คิดไม่ถึงว่านางจะมีด้านปากคอเราะร้ายเพียงนี้ด้วย จึงแสร้งยิ้มออกมา
ทันที

เขาชอบศิษย์น้องหญิงที่ดังมาอ่อนหวาน ประเภทอย่างซูหลิง
ที่ดูร้ายไร้เหตุผล อีกทั้งยังมีปู้ทวดที่ชวนให้คนซังนี้ เขาคงต้องขอผ่าน
เห็นซูหลิงโมโหจนหน้าดำหน้าแดงก็ยิ่งอุตสาหักระที่บ้ำไปอีกว่า "คนบางคน
ตัวเองไร้ฝีมือ ความสัมพันธ์กับผู้อื่นก็ย่ำแย่ ไม่แปลกหรอก"

ซูหลิงถูกยกยอกว่าเป็นอัจฉริยะมาตั้งแต่เล็ก ไหนเลยจะทนถูกฉีกหน้า

เช่นนี้ไหว นางจึงกระโดดขึ้นเวที ที่จุจุพลางพูดเสียงแหลม "เจ้าขึ้นมา มาดูกันว่าสุดท้ายใครจะแพ้ใครจะชนะ! ข้าจะฆ่าตัวไว้ประโยชน์อย่างเจ้าซะ!"

ครันมีเสียงระฆังดังมาจากบนยอดเขาฮ่วยหลิว ผู้ตัดสินข้างเวทีก็พูด กับซูลิงที่กำลังเดินเราๆ ด้วยความโกรธว่า "หายไปแล้ว"

"อะไรนะ" ซูลิงงันไปเล็กน้อย

"การประลองวันนี้สิ้นสุดแล้ว ฟรุ้งนี่ค่อยมาใหม่แล้วกัน" ผู้ตัดสินเก็บ ของขึ้นมาก่อนหมุนตัวเดินจากไปอย่างไม่มีรีบไม่มีร้อน

ครันคนทั้งหลายเงยหน้าขึ้นมองดูก็เห็นแสงสายัณห์ปกคลุมเต็ม ท้องฟ้าแล้วจริงๆ ผู้อ้วเจ้าสำนักประกาศว่าการประลองวันนี้สิ้นสุดแล้ว บรรดาศิษย์ต่างก็แยกย้ายกันกลับไปเป็นกลุ่มๆ ซูลิงยืนอยู่บนเวทีเพียง คนเดียว มองดูจุจุที่ถูกพวกอื่นล้อมไว้ตรงกลางเดินทอดน่องจากไป แค้นใจจนเหมือนมีไฟเผาผลาญอยู่ในตัว

หานเอ็งเดินขึ้นเวทีไปกระซิบนางว่า "ศิษย์พี่หญิงอย่าหงุดหงิดไปเลย นางหนีวันนี้พ้น แต่ฟรุ้งนี่ยังจะหนีพ้นด้วยหรือ ผู้อาวุโสชูเตรียมการไว้แล้ว ได้ประลองฟรุ้งนี่ศิษย์พี่หญิงจะแก้แค้นได้สะใจยิ่งกว่า..."

ซูลิงถูกเขาเอ่ยเตือนก็ยิ้มออกมาทันที ใช่แล้ว! ฟรุ้งนี้จะเปลี่ยนตัว ผู้ตัดสิน ถึงเวลานั้นนางต้องฆ่านางหญิงช้วนันด้วยมือตัวเองให้ได้!

จุจกลับมาถึงยอดเขาอิงบั๊งก็ตรงไปปรึกษาอาจารย์ว่าฟรุ้งนี้จะรับมือ อย่างไรพร้อมกันกับอื่นคือจาง วันนี้นางตั้งใจดูวิชาต่อสู้ของคนอื่นในกลุ่ม อยู่ตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนจากยอดเขาโอ่วหยวน นอกจากคนหนึ่งที่ ถูกอื่นคือจางขัดจนหมดสภาพไป ที่เหลือเจ็ดคนล้วนประมือกับผู้อื่น

แล้วอย่างน้อยสองรอบ ในใจนางมีความคิดอยู่บ้างแล้ว แต่จำเป็นต้องขอความช่วยเหลือจากอาจารย์

กระเพาะของตีฉานซึ่งถูกจุกจุกบวมอยู่หมดแล้ว จุดยืนจึงเปลี่ยนไป จากหลังมือเป็นหน้ามือ กลับถึงยอดเขาอึ้งปั้งก็ไปบร่ำไหวเขียนเรื่อผู้เป็นอาจารย์ รื้อห้องเก็บของพิเศษในถ้ำที่พ่านักเสียดกระจย รีดไถวัตถุวิเศษระดับล่างที่ไม่ต้องใช้พลังใดๆ ขับเคลื่อนมาได้สองชั้น แม้อานุกาพระดับชั้นพอๆ กับของที่เจิ้งเฉียนนให้จุก แต่ก็ดีกว่าไม่ได้อะไรมาเลย

เช้าวันรุ่งขึ้น ตีฉานซึ่งก็ถ่างสองตาที่อดนอนจนแดงก่ำมาส่งวัตถุวิเศษสองชิ้นพร้อมทั้งยันต์วงไว้อีกสิบแผ่น

ยันต์วงไวเป็นของที่เมื่อวานจุกจุกขอร้องขอเป็นพิเศษกับเขา วัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มความเร็ว ทำให้อย่างน้อยนางก็มีความเร็วสู้ผู้ฝึกตนชั้นฝึกปรมาณปกติ สามารถหลบการโจมตีได้

ในตัวจุกจุกไม่มีรากฐานพลังฤทธิ์ใดๆ ยันต์ที่ใช้ได้มีจำกัดยิ่งยวด นี่เป็นยันต์ที่ดีฉานซึ่งคัดอยู่ครั้งก่อนวันจนหาที่นับว่าใช้การได้ออกมา

ครั้นมาถึงเวทีประลอง ชูหลิงก็มารออยู่ล่างเวทีก่อนแล้ว ผู้ตัดสินเมื่อวานถูกเปลี่ยนไปเวทีอื่น วันนี้ผู้ที่นั่งอยู่ข้างเวทีมีสี่หน้าบูดบึ้งอึมครึม ประหนึ่งเป็นซากศพมีชีวิต

ชูหลิงยิ้มเย้นพลงพุดกับจุกจุก "คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะยังกล้ามาจริงๆ!" จุกจุกตอกกลับยิ้มๆ "ข้าไม่ได้แพ้สามรอบติดเสียหน่อย ทำไมจะไม่กล้า" "เจ้า...!" ชูหลิงเดือดจัด กระโดดขึ้นเวทีประลองโดยไม่รอให้เสียงระฆังดัง ก่อนตวาดลั่น "รีบขึ้นมารับความตายเสียโดยไว!"

จุกจุกกลับเดินขึ้นเวทีอย่างเอื่อยเฉื่อย มาหยุดยืนยิ้มตาทียีก่อนว่า

"รีบไปทำไม ไซว่าเจ้าไม่เคยแพ้เสียหน่อย"

จะอย่างไรหูหลังก็ยังไม่อายน้อย อีกทั้งยังถูกพะเน้ำพะนอตามใจมาตลอด ความคับข้องใจที่ใหญ่ที่สุดซึ่งนางได้รับในชีวิตก็ล้วนมาจากจจุแทบทั้งนั้น คัดรู้เจอน้ำกัน ความโกรธแค้นยิ่งเพิ่มพูน เพียงได้ยินผู้ตัดสินเอ่ยว่า "เริ่มได้" ก็นำกระบี่กลืนเขียวซึ่งเป็นวัตถุธรรมของตนออกมาจจุใจมเข้าใส่จจุอย่าง อุดรนนไม่ไหว

กระบี่กลืนเขียวลอยอยู่กลางอากาศก็พุ่งฉวัดเฉวียนราวกับว่า เปลี่ยนร่างเป็นปลากำลั้งแหวกว่าย ว่องไวจนป้องกันไม่ทัน! ก่อนหน้านี้ จจุเคยเห็นนางใช้กระบวนนำน้มาแล้ว ยามนั้นคู่ต่อสู้ของนางเป็นผู้ฝึกตน ชั้นฝึกปรารถระดับแปด เริ่มแรกก็ถูกกระบี่กลืนเขียวที่บัดปายไปมาบิบ จนลนลานทำอะไรไม่ถูก

ทว่าจจุเตรียมตัวมาแล้ว นางเปะยันต์ว่องไวไว้บนตัว การเคลื่อนไหว รวดเร็วกว่าปกติไม่รู้จักเท่า นางสะบัดแล้กระดุกงสามตาหนึ่งในวัตถุวิเศษ ระดับล่างที่อาจารย์ให้นางออกมาสู้กับกระบี่กลืนเขียวของซุหลิง ส่วนตนเอง ก็ฉลุบตัวหลบหมัดเปลวเพลิงของซุหลิง ก่อนอาศัยความเร็ววิ่งหนีหลบหลีก อยู่บนเวที

ซุหลิงไล่ตามหลังจจุ หมัดเปลวเพลิงเจ็ดแปดลูกที่ก่อกขึ้นจากพลัง บั๊กกระชั้นเป็นเงาตามตัวจนจจุทุกทีทุกเลเต็มที่ทำให้ซุหลิงครองความได้เปรียบ ไว้คนเดียว ผู้ชมที่ล่างเวทีร้อนใจจนไฟแทบลุก ตีฉานซึ่งกระที่บเท้าพูดว่า

"ไฉนนางถึงใช้วัตถุวิเศษแค่อย่างเดียว เอาจันต์หวดนางเลยสิ!"

อื่นจ้อจางแม้จะตึงเครียดเช่นกัน แต่เขาก็รู้ว่าทำที่ลนลานทำอะไร ไม่ถูกของจจุนั้นเป็นการเสแสร้ง...

จู่จู่หนีไปพลางมองดูของวิเศษสองชิ้นที่สู้กันพัลวันอยู่กลางอากาศ เป็นระยะ สีหน้าแสดงความหวาดหวั่นร้อนใจออกมาอย่างชัดเจน ชูหลัง เห็นเช่นนั้นก็หัวเราะเสียงเย็นก่อนว่า "วัตถุวิเศษระดับล่างที่ไม่มีคนควบคุมชิ้นหนึ่งก็กล้าเอามาประชันกับกระบี่กิเลนเขียวของข้า! ข้าจะจัดการของวิเศษของเจ้าก่อนแล้วค่อยจัดการเจ้า!"

ชูหลังรู้ว่าต่อไปให้จู่หนีอย่างไรก็ไม่อาจออกจากเขตเวทีประลองได้ และก็ไม่มีปัญญาจะเข้ามาโจมตีระยะใกล้ได้เช่นกัน ขอเพียงจัดการแล้กระดุกงูสามตาของนางแล้ว ถึงเวลานั้นก็สั่งให้กระบี่กิเลนเขียวโจมตีกระหนาบสองด้าน นางยังจะหนีไปไหนได้อีก

ผู้ตัดสินของเวทีนี้ลอบปิดชายอาคมป้องกันลงแล้ว ทุกผู้ล้วนคิดว่า จู่จู่ขึ้นเวทีประลองอย่างมากก็แค่ได้รับบาดเจ็บได้รับความอับอาย มีชายอาคมปกป้องคงไม่ถึงกับอันตรายถึงชีวิต แต่กลับไม่รู้เลยว่าสอง ทวดเหลนแซ่ชูมีความคิดสังหารคน พอจู่จู่ตายเจิ้งเฉวียนต้องโกรธอย่าง แน่นนอน แต่มีปรมาจารย์ขึ้นกำเนิดใหม่จากสำนักหลักอยู่ด้วยสองคน หากพวกเขาปิดไปว่าชายอาคมเกิดเสื่อมโดยไม่คาดคิด เจิ้งเฉวียนจะยัง ทำอะไรได้

ชูหลังยังคิดถึงอารมณ์ดี จึงปล่อยจู่จู่ไปชั่วคราว เปลี่ยนไปควบคุม กระบี่กิเลนเขียวเต็มกำลัง เพียงไม่นานก็ตอกแล้กระดุกงูสามตาไว้ได้

นางเก็บกระบี่กลับมาอย่างได้ใจ กระซอกแล้กระดุกที่พันอยู่บนตัว กระบี่ออก ขณะกำลังคิดจะลงมือเล่นงานจู่จู่อีกครั้งกลับเห็นจู่จู่มองนาง อย่างเย็นเยียบ อากัปกิริยาสงบเยือกเย็นอย่างน่าอัศจรรย์

ชูหลังหันไปประเดี้ยวหนึ่งก็ตงใจ รู้สึกเพียงว่ามีแสงฟ้าแลบวาบ

แปลบแปลบ ขณะกำลังมีนงก็เห็นแขนและมือที่จับแฉักกระดูกไว้ของตน
ระเบิดขาด เจ็บปวดรวดร้าวประหนึ่งอวัยวะภายในถูกไฟเผาเผาก็มีปาน
จากนั้นก็สิ้นสติไม่สมประดีไป

เสียงดังสนั่นบนเวทีประลองดึงดูดความสนใจของคนไม่น้อย แน่นนอน
ว่ารวมถึงไม่กี่คนบนแท่นเวทีตรงกลางที่จับตามองสถานการณ์ทางด้านนี้
อยู่ตลอดด้วย ชูจึงเดิมที่แยมยิ้มรอยครอยให้ชูหลังซ่าจจุเสียในที่นั้นมาตลอด
คิดไม่ถึงว่าเพียงพริบตาเดียวสถานการณ์กลับเลวร้ายลงจากหน้ามือเป็น
หลังมือ เหลนของตนถึงกับถูกระเบิดนอนจนจมกองเลือดอยู่ล่างเวที!

เขาไม่มีเวลาให้สนใจอย่างอื่น ใช้กำลังทั้งหมดเคลื่อนพลังภายใน
ก้าวเหินบนอากาศเพียงไม่กี่ก้าวไปถึงข้างกายชูหลัง

แขนขวาของชูหลังถูกระเบิดขาด ตั้งแต่เสื้อผ้าผมเผ้าจนถึงเนื้อหนัง
ล้วนใหม่เกรียม แผลเหวอะหวะ บาดเจ็บสาหัสถึงที่สุด นางมีเพียงตะบะ
ชั้นฝีกปรานระดับหก ความแข็งแกร่งของร่างกายและความสามารถฟื้นฟู
ตัวเองแม้จะมากกว่ามนุษย์ธรรมดา แต่ก็ไ้จะรับความเสียหายหนักหน่วง
เพียงนี้ไหว ถึงจะรักษาหาย ต่อแขนขาขึ้นใหม่ ก็เกรงว่าคงต้องกลายเป็น
คนพิการ ไม่อาจฝึกฝนบำเพ็ญตนได้อีกแล้ว

จจุที่บนเวทีก็ตกใจจนอึ้งไปเช่นกัน เมื่อวานางเห็นอยู่ชัดๆ ว่าบน
เวทีมีชายอาคมป้องกัน ทุกครั้งที่มิศษย์ผู้ประลองถูกการโจมตีหนักถึงชีวิต
แล้วไม่อาจหลบทันก็จะถูกชายอาคมดีดออกไปให้พ้นอันตรายจากวิชา
อาคมพลังฤทธิ์นั้นๆ แต่ทำไมชูหลังถึงบาดเจ็บจนเป็นเช่นนี้

เจ็จเฉวียนกลัวว่าชูจิงจะเกิดคลังแล้วทำร้ายจจุจึงรีบรุดตามมาด้วย
อย่างทีคิดไว้ พอชูจิงจัดการกับอาการบาดเจ็บของชูหลังเรียบร้อยก็มอง

ชนรุ่นหลังที่มีคุณสมบัติที่ดีที่สุดในตระกูลของเขา คิดไม่ถึงว่ายังไม่ทันประสบความสำเร็จก็กลายเป็นสภาพเช่นนี้เสียแล้ว ถ้ามิใช่ก่อนหน้านี้เขาให้คนลอบมาเล่นตุ๊กตากับชายอาคมป้องกัน ชูหญิงอย่างมากก็คงแค่เสียศักดิ์ศรีและได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย มิใช่เป็นถึงขนาดนี้เด็ดขาด

เรื่องนี้หากสืบสาวลึกลงไปก็ไม่เกิดผลดีกับเขาเลยจริงๆ ชูจึงเหมือนเป็นคนใบ้กินหวงเหลียน* หน้าอกพองขึ้นยุบลง เจ็บแน่นเหลือประมาณสายตาที่มองจู่จู่เป็นสายตาของงูพิษตัวหนึ่ง หัวเราะหึๆ สองทีก่อนให้ศิษย์ห้ามชูหญิงกลับไปรักษา จากนั้นก็หมุนตัวกลับไปบนแท่นเวทีตรงกลางโดยไม่พูดอะไรสักคำ

ผู้ตัดสินถูกกักตัวไว้แล้ว เปลี่ยนเป็นอีกคนมาตรวจดูและเปิดการทำงานของชายอาคมป้องกันขึ้นใหม่ เมื่อทดสอบซ้ำหลายครั้งแล้วไม่มีปัญหา ก็เริ่มให้ประลองต่ออีกครั้ง

จู่ยืนอยู่ลางเวทีด้วยสีหน้าซีดขาว นึกถึงภาพน่าสังเวชเมื่อครู่นี้แล้ว ก็ยังดึงสติกลับมาไม่ได้อยู่บ้าง ตีฉานซึ่งจู่ปากพลางว่า "เป็นอย่างไร คางกาฟ้าคะนองเก้าตลบของบิดาร้ายกาจใช่หรือไม่! ฮะๆ ว่าแต่เจ้าคิดวิธีซ่อนยันต์ไว้ในของวิเศษเพื่อล่อให้นางไปแย่งออกได้อย่างไร เดิมทีบิดายังนึกกลัวเจ้าจะพาไม่แมนแล้วเปลืองยันต์อยู่เลย"

จู่ตอบเสียงเบา "ข้าไม่คิดเลยว่า... น่ากลัวยิ่งนัก..."

นางรู้ว่าต่อให้ตนเองมียันต์วางไว้อยู่กับตัวก็ยากยิ่งที่จะทำอะไร ชูหญิงในระยะใกล้ได้ เว้นแต่ว่าจะสาธยายยันต์ออกไปจำนวนมาก เพิ่มอัตราที่ยันต์จู่โจมตีเข้าเป้าให้สูงขึ้น แต่ถ้าโจมตีไม่ถูก อีกฝ่ายมีทางป้องกันแล้ว

* หวงเหลียน เป็นพืชสมุนไพรชนิดหนึ่งของจีน จากมีรสขมมาก มักใช้สูบมาจนถึงจิตใจที่กลัดกลุ้มมทุกข์ 'คนใบ้กินหวงเหลียน' จึงเป็นคำเปรียบเปรยที่แสดงถึงความคับแค้นใจแต่ไม่อาจพูดออกมาได้

การจะลงมือให้เกิดผลอีกครั้งก็ไม่ง่ายตายแล้ว ยิ่งกว่านั้นยันต์ที่ศิษย์พีใหญ่สามารถทำออกมาได้ภายในเวลาอันสั้นก็มีจำกัด หลังจากนั้นไม่ว่านางยังต้องสู้ศึกเท่าไร จึงต้องใช้อย่างประหยัด

ตั้งแต่เริ่มที่นางจงใจปล่อยวัตถุวิเศษแก่กระดุกงูสามตาออกมาขึ้นเดี๋ยวก็เพื่อเป็นเหยื่อล่อ แล้วด้วยอาการที่ซูลุหลังซึ่งถูกนางยั่วโมโหจนเดือดพล่านรีบร้อนอยากชนะ จึงจับเหยื่อล่อลงไปเต็มคำอย่างที่คิดเอาไว้

ทว่าผลลัพธ์ที่น่ากลัวนั้นกลับมิใช่สิ่งที่นางจินตนาการได้เลย นางคิดว่าซูลุหลังอย่างมากก็ถูกขायอาคมดีดออกจากเวทีประลองแล้วแพ้ การต่อสู้รอบนี้เท่านั้น นี่ถ้านางขึ้นเวทีไปโดยไม่ได้เตรียมตัวใดๆ ผู้ที่ถูกหามลงมาด้วยอาการเป็นตายเท่ากันในตอนนี้คงเป็นนางไปแล้วกระมัง

อันจื่อจางหยิกแขนนางพลางว่า "พวกเขาคิดจะฆ่าเจ้าก่อน ซูลุหลังถูกทำร้ายจนเป็นเช่นนี้ก็เพราะรณหาที่เอง เจ้าไม่ต้องรู้สึกผิด"

จูลุส่ายหน้าก่อนว่า "ข้าไม่ได้รู้สึกผิด เพียงแต่กลัวเท่านั้น" ต่อให้นางจิตใจดีเพียงไรก็คงไม่ถึงขั้นไปเห็นใจคนที่วางแผนจะฆ่านางหรอก แต่นางก็เป็นเพียงเด็กสาวบ้านนอกธรรมดาๆ คนหนึ่ง เลือดที่เปื้อนมืออย่างเก่งก็แค่ฆ่าเปิดฆ่าไต่กับสัตว์วิเศษตัวเล็กๆ เท่านั้น จะให้นางปรับตัวรับเรื่องที่ทำแม่เลี้ยงทำแม่เลี้ยงน้อยที่ร่าเริงมีชีวิตชีวาคนหนึ่งถูกระเบิดจนพิการขาดเจ็บสาหัสในเวลาเพียงประเดี๋ยวประด๋าวก็ออกจะยากยิ่งนัก

ที่ฉานซึ่งเหลือตกาก่อนว่า "มีอะไรน่ากลัวกัน เมื่อครู่มิใช่เจ้าที่ตายก็เป็นนางที่สิ้น เจ้าควรตั้งใจที่โชคดีเป็นเจ้าทำสำเร็จก่อน มิเช่นนั้นตอนนี้คนที่ตายก็เป็นเจ้าแล้ว"

จูลุรู้ว่าเขาอยากปลอบนาง จึงฝืนยิ้มก่อนว่า "ข้าแค่นี้ก็แล้วกลัวก็

ไม่ได้หรือ"

อันนี้จื่อจางพูดกับจู่จู่ด้วยสีหน้าเข้มเคร่ง "ชายอาคมกลับเป็นปกติแล้ว เรื่องเช่นเมื่อครู่จะไม่เกิดขึ้นอีก ถ้ารอบที่ห้าเจ้ายังได้เจอกับคนจากยอดเขาโอว्हยวนอีกจะต้องระวังให้หนัก...จะต้องทำใจให้เหี้ยม!"

จู่จู่พยักหน้า "ซ้าเข้าใจ..."

อันที่จริงนางไม่เข้าใจ การบำเพ็ญเซียนมิใช่เพื่อแสวงหาความเป็นอมตะหรือไร แต่ดูซู่หลังดี ถ้ามิใช่เพราะกลายเป็นผู้ฝึกตน มีพลังเหนือคนปกติ ชอบวิวาทะรณามีความคิดร้าย ไหนเลยจะถึงกับมาพิการตั้งแต่อายุยังน้อย ซิวตจะรักษาไว้ได้หรือไม่ก็ยังเป็นปัญหา หากรู้ก่อนว่าจะเป็นเช่นนี้ ผู้เป็นเพียงคนธรรมดาเสียยิ่งดีกว่า อย่างน้อยที่สุดก็อยู่รอดปลอดภัยไปได้จนแก่เฒ่าภายใต้การปกป้องของคนในครอบครัว

เพียงแต่ตอนนี้ลูกธนูขึ้นสายแล้ว ทำได้แต่ต้องเดินหน้าต่อไป นางไม่อยากต่อสู้กับผู้อื่น แต่ผู้อื่นไม่มีทางยอมปล่อยนางไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)